

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdanji na leto gld. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—

Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravnništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravnništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinosti“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Dunaj 22. Uvoz v avstrijsko-ogersko carinsko območje znaša za oktober 1898 643 milijonov (minus znaša torej 0.9 milijonov proti oktobru 1898), izvoz 86 milijonov (+ 11.9 milijonov proti oktobru 1897.) Od januarja do konca oktobra 1898 je znašal uvoz 690.6 milijonov (+ 87.7 milijonov proti jednaki dobi leta 1897), izvoz 656 milijonov (+ 20.8 milijonov proti jednaki dobi l. 1897). Pasiva trgovinske bilance znaša torej 54.6 milijonov proti aktivni 32.3 milijonov v minulem letu.

Dunaj 22. (Odseki). Pododsek za bančne in valutne predloge je brez razprave sprejel pravila hipotekarnega in kreditnega oddelka avstro-ogerske banke.

Pododsek za carinsko in trgovinsko zvezo je sprejel načrt zakona o statistiki blaga. Stem so končana dela tega odseka.

Pododsek železniškega odbora se je posvetoval o zakonu o lokalnih železnicah.

Pododsek za predloge o užitninskih davkih je določil poročevalce za različne predloge. Tekom razprave je rekel finančni minister dr. Kaizl, da navzlic razširjenim govoricam vlada ostane pri predlogih glede zvišanja davkov na pivo in žganje, da pa namerava znižati nekatere postavke.

Budimpešta 22. (Zbornica poslancev. — Konec.) Minister za notranje stvari je ožigosal dogodke proti k oneu včerajšnje seje in po seji. Vsled tega je opozicija zopet zagnala velik hrup. Poslanec Horanszky je grajal besede ministrove, s katerimi se je dotaknil včerajšnjih dogodkov, v tem ko se vse stranke strinjajo z obliko, v kateri je že odpravljen včerajšnji dogodek. Minister za notranje stvari je opravičeval postopanje policije in je naznanil, da, ko se je pripeljal pred zbornico mini-

sterski predsednik baron Banffy, je priletel debel kamen v njegov voz. Na dvor tehnike je udrta policija z dovoljenjem rektorja, ki je v interesu dijakov sistiral predavanja.

Prihodnja seja bo jutri.

Budimpešta 22. Policijska je aretirala nad 200 oseb, a jih je večinoma zopet izpustila.

Budimpešta 22. (Zbornica poslancev). Predsednik Szilagy je obžaloval dogodke v včerajšnji seji, ki so v protislovju z zakoni in hišnem redom. Predsednik je rekel: Žaljeve besede ministra za domobranbo je izval dotičnik, ki je vskliknil: »Ne govorite Vi o časti«. Predsednik je vprašal, ako je rekel te besede kdo izmed poslancev. Poslanec Ivanka je izjavil, da je on zaklical samo: »Častna beseda na rok«. Minister za domobranbo, baron Fejervari, je rekel, da se mu je zdelo, da je slišal žaljeve besede: »Ne govorite Vi o časti«, kar je povzročilo, da je odgovoril tudi on. Zgodilo se je torej nesporazumljenje, katere on obžaluje in prosi visoko zbornico, naj smatra njegove besede, kakor da niso izgovorjene. Zbornica je tem besedam živahno ploskala. Stem je bila stvar končana in baron Fejervari je nadaljeval svoj včerajšnji govor.

Pariz 22. Piquarda so danes v spremstvu dveh policijskih agentov z izvoščekom prepeljali v kasacijsko sodišče, katero ga je zaslišalo. Dogodilo se ni ničesar posebnega.

Rim 22. Vsled velike povodnji je mesto Catanzaro popolnoma ločeno od ostalega sveta. Po vse kalabrijski pokrajini je pretrgan promet. Škoda je velika.

Geneva 22. Lucheni je danes umaknil svojo pritožbo ničnosti. Vsled tega so ga danes iz preiskovalnega sodišča prevedli v kaznilnico, kjer se bode odslej pokoril za svoj zločin.

spati, kadar vam dokažem, da »baron Ivica« ni stara, izrabljena opanka, katerega treba vreči na smetišče. Oj imam jaz duše, gospod, in koliko je imam! — Proti večeru bilo je kakšenkrat v nas krika. Moja mati je imela vročo kri, lahko se je vnela. Ko se je tako ves božji dan namučila, ko je po dve tri ure stala pri ognjišču, spopala jo je kruta žej. Kako bi tudi ne? Ključce od kleti je nosila pri sebi, vina smo imeli dosti, pa srkni dvakrat, srkni trikrat, vino močno — žena slaba, a glava, da oprostite, z Bogom! To je peklo mojega očeta. Bil je jak, in znal je spraviti v vrečo, kar se vina tiče, ves slavn magistrat, ali na kosilu ali večerji ni pokusil vina nikoli. Govorilo se je, da je za svoje mladosti v pijanosti pretepel mladšega brata do krvi. In zaklel se je, da se ne opije nikoli več. Držal je besedo. Jaz vsaj ga nisem videl nikoli pijanega. Zato je mrzil vse pijance, in ko je videl, da je moja pokojna mati bila »slabe volje«, se je ves tresel od jeze ter jej rekel marsikako žaljivo besedo. A ona se je, nekaj vsled vina, nekaj vsled krvi, vžgala in je očetu na vsako besedo odvrnila po tri. Moj oče ni trpel pod svojo streho ni prigovora, ni odgovora, ker »jaz sem v hiši gospodar«, znal je zakričati ves iz sebe. Po tem vidite tudi sami, da je moralo biti krika, da, enkrat je bilo tudi udarcev — da, udarcev. Sedaj sta mirna oče in mati — Bog jima, daj lahko! Nas

Odkrita beseda gg. učiteljem na Primorskem.

I.

V zadnjem izdanju smo prepustili besedo jednemu gospodu učiteljev — voditeljev sedanjega gibanja med učitelji na Goriškem. Radi smo storili to. Sami braneči odprtim vizirjem svoje stališče o tem vprašanju, moramo biti le zadovoljni, ako oni, ki je drugačnega menenja, nastopa tudi odprtim vizirjem, a načinom, kakor ga zahteva korist stvari same in kakor ga zahteva zapoved lojalnosti do drugačnemislečih. In v resnici se beseda učitelja-dopisnika v našem listu uprav blagodejno odlikuje od nelojalne taktike v dopisih »Slov. Naroda« in zlasti »Učiteljskega Tovariša«. Osebito ta poslednji list meni, da najbolje brani stvar primorskih učiteljev stokrat povedanimi in stokrat obnovljenimi — insinuvacijami. Očita nam, da pišemo o učiteljih kakor da so »narodne smeti«, kliče nam v kazen: »fej, sram vas bodi«, sumniči mirnim licem dalje istrske poslance naše narodnosti, da-si smo uverjeni, da bi mu 90% istrskih učiteljev zagotovili drugače, nasprotno; predbaciva nam, da dajemo učiteljem »škorpijonov« itd. itd., sploh nas to glasilo — poslužuje se samih superlativov v dokaz naše ničvrednosti — opisuje tako, kakor da smo zbesneli sovražniki učiteljskega stanu, ki bi se menda najraje kar kopali v krvi sirot učiteljev. A ponavljamo, da nočemo ziniti nijedne besede več v svojo obrambo.

O napadih na istrske poslance pa moramo vsakako spregovoriti še par besed. To pa iz posebnega namena. »Učiteljski Tovariš« nam predava, da smo učitelje imenovali izdajce, a tudi naš dopisnik ograjuje učitelje pred vsakim dvomom na njihovi zvestobi do naroda. Mi smo res apostrofovali »agitatorje«, toda nesramna insinuvacija je, ako

otrok je bilo v hiši troje. Prvi jaz, drugi moj brat Niko, za štiri leta mlajši od mene, a naposled moja sestra Jelica, deklica rdeča, debelkasta, modrih svetlih očij, in rumenkastih las. O sv. Ivanu pred očetovo smrtjo završila je deseto leto. Vi sami veste, da so najmlajši otroci svojim roditeljem najdražji, in sicer dečki materi, dekleta očetu. V nas ni bilo tako. Mene so gladili in božali oče in mati, brat in sestra. Ne vem prav, zakaj, ali tako je bilo. Ni bratu ni sestri ni bilo žal za to. Ne enkrat znala je brbljati mala Jelica: »Oj tato, ti imaš največ rad Ivico, ali vedi, tudi jaz največ rada Ivico — imam, bogme imam.« Kadar ji je mati odrezala kos pogače, skočila je Jelica preko dvorišča k meni, pa mi nudila z ročico pol svojega kosa kričaje: »Na Ivica, jej! Jej Ivica!« Niko je bil tih in miren dečko in kakor da ni mogel brez mene živeti. Bil je mnogo slabši za svoja leta, in kjerkoli me je mogel nadomestiti, me je nadomeščal; kadar sem se hotel poprijeti kakega takega posla, že je Niko opravil ta posel. »Da, da, dobra duša ta moj Niko!« je povdarjal baron in si obrisal z roko čez oči, kakor da je hotel zatajiti solzo.

Jaz — jaz sem Vam bil vražji deček, zdrav, hvala Bogu, na svetek in na petek.

(Pride še.)

PODLISTEK.

BARON IVICA

Spisal A. ŠENOVA.

Poslovenil Večeslavov.

Da vam povem o svoji materi. Bila je rodem Zagorka. Žena delavna, močna, jako močna, mnogo mlajša od mojega očeta. Kakor da jo vidim še sedaj. Imela je okroglo glavo, debelo in rdeče lice, temne lase, a oči žive in rumene. Prsa in pleča bila so ji vrlo močna. Nosila se je pol po meščanski, oblačila je jopice od modrega sukna se srebrnimi gumbi, na glavi je imela pisan svilen robeo, a predpasnik od črne svile. Ta žena vam je delala od zore do mraka, zmirom pevaje svoje pesmi. Kuhala, parila, šivala, pekla kruh, predla, tkala, celó sem in tja krmila krave. Kolikor vem jaz, strinjala sta se oče in mati dobro v vsem. Le včasih je bilo kričanja proti večeru. Porečete morda, da ni lepo, da govorim to na vsa usta. Ali temu je davno in davno, od moje matere ni niti praška več; ona mi oprostí, da pravim, kako je bilo, mi oprostí, kakor sem jaz nji vse oprostil — dà, jaz, dragi gospod. In ne govorim tega iz kakega slabega namena, Bog mi je priča! Vam dopovem vse; moji duši bode lažje, kadar me bode mogel soditi tak naš gospod, kakoršen ste vi; mirneje bodem mogel

»Učit. Tovariš« hoče vzbujati domnevanje, da smo s tem menili ukupnost učiteljstva. Kar smo pisali, smo pisali premišljeno. In tudi danes ne mislimo umakniti tega, kar smo pisali, to pa tem manj, ker smo pisali na podlagi podatkov, došlih nam izmed učiteljev samih. Faktum je — ponavljamo to — da je posamičnikov med učitelji, ki so pristopni izvestnim agitatorjem. Pred temi smo svarili. Tako je bila naša dolžnost, da smo lojalno, odkrito opozarjali učiteljstvo na posledice, ki bi bile neizogibne v razmerju med njimi in narodno stranko, ako bi taki agitatorji urejevali kompas učiteljskemu gibanju na Primorskem. In naše uverjenje je, da smo s tem, da se nismo le laskali učiteljem, ampak da smo odkrito opozarjali na zapreke, ovire in težave, stokrat več koristili stvari učiteljev, nego oni, ki le delajo poklone do tal pred učitelji in napadajo poslance, ne mené se zato, da ponižujejo poslance pred ljudstvom, kar ravno hočejo in jedino hočejo — agitatorji.

Sploh sta »Slov. Narod« in »Učit. Tovariš« do sedaj neprestano potiskala ta boj na polje, na katerem sta vedela, da — ne dobita sovražnika. Tako junaštvo je jako v ceno. Dosedaj se je dokazovalo vedno in vedno le nekaj, čemur nobeden oporekati ne more. Tako dokazovanje je lahko. Da so učiteljske plače na Goriškem nedostatne in — nedostojne, kdo je kedaj prigovarjal temu? In vendar se nam je v zadnji čas ustvarila že celó literatura o bedi učiteljev na Primorskem. Koliko vode se je tu znosilo — v morje!! Mi pa smo zahtevali in zahtevali, naj se diskuzija prestavi na ono polje, kamor spada, zahtevali smo, da naj se toliko ne govori o bedi, ampak o načinu, kako bi se mogla odpraviti ta beda. Slednjič smo vendar dosegli nekaj. In to si štejemo v [zaslugo. Dosegli smo vendar — in to bode le na veliko korist stvari sami — da sta naš dopisnik in »Sl. Narod« jela enkrat resno govoriti o potih za odpravo te bede, da sta se jela oglašati konkretnimi nasveti. Najprvo se hočemo baviti z »Narodom«. Tako čitamo v danes nam došli številki tega lista nekaj res konkretnega: da mora tisti plačati učitelja, kateremu učitelj služi — davkoplačevalec! »Ako dežela ne more dobiti na drug način denarja, ki je za regulacijo potreben, potem je primorana prisiliti davkoplačevalec, da poseže v žep in da učitelja dostojno plača«.

Tako je prav — to je vsaj lojalno, odkritosrčno. Seveda imamo že tu vprašanje, da-li je možno po tem nasvetu pravično izvesti regulacijo plač? Vprašanje je, da-li oni davkoplačevalec, ki je dosedaj na Goriškem sam nosil breme za šolstvo, ako poseže v žep po nasvetu »Narodom«, sploh še kaj najde v tem žepu?! Na to vprašanje nam daje klasičen odgovor naš učitelj-dopisnik, ki pravi: »Ako odštejemo malega posestnika — našega kmetiča in rokodelca, kateremu se godi kakor nam: preveč ima za pogin — premalo za življenje, spoznamo, da drugi deželni stanovi ne občutijo našega žalostnega stanja«.

Ali ste čuli? Taka se godi tistemu davkoplačevalec, ki naj bi še niže posegnil v žep! Trda, kruta je resnica, ki nam jo je povedal učitelj-dopisnik. Ali pa naj radi te resnice učitelji ostanejo trpini za vedno? Nikakor ne! In prav zato, ker nočemo tega, zahtevamo mi kakor conditio sine qua non, da se k nošenju bremen za ljudsko šolstvo pritegnejo novi davkoplačevalci v deželi, in sicer taki, ki se žive od dežele. »Narod« nasvetuje to in ono, kar bi deželni zbor moral storiti, da si poviša dohodke in v podkrepljenje svojih nasvetov navaja — kranjske izgleda. Kakor da ni nikake razlike med odnošaji na Kranjskem in Primorskem! Zopet kriva premisa! Mi smo povdarjali že enkrat, da vse to, kar se zgodi, ali se ne zgodi v deželnem zboru kranjskem, je odvisno le od dobre ali slabe volje slovenskih poslancev! Ali velja to tudi glede slov. poslancev v deželnem zboru goriškem? Kaj tacega bi moral trditi le oni, ki razmer ne pozna, ali pa oni, ki jih drzno prezira. Zakaj ni dež. zbor sklenil jemati v zakup pobiranje užitnine? To vprašanje je pač — najivno. Zato, ker ves svet ve, da ta deželni zbor sploh nikdar ničesar delal ni, ker je bil bolj karikatura, persiflaža dež. zbora! A ker so se slovenski poslanci oprijeli radikalne taktike, prav za to, da bi odpravili ta stari šlendrijan, to skrajno nemarnost, to nevoljo za vsako inicijativo v prid deželi, pa do-

bivajo sedaj bree na neizmerno veselje onih, ki hočejo, da bi ta deželni zbor ostal, kakoršen je bil dosedaj in da bi isti tudi v bodoče — nič ne delal! — Naši poslanci naj bi šli v deželni zbor. A če bi naši poslanci zopet vstopili v deželni zbor brez kakih garancij, da bode drugače v tej skupščini, značilo bi to, da so kapitulovali pred nemarnostjo, da so se premislili, da nimajo nič več proti temu, da deželni zbor še nadalje zanemarja razne življenske koristi naroda! Ali smejo naši poslanci storiti kaj tacega? Toda, o tem prihodnjič.

Zaključimo torej s par besedami o konkretnem predlogu »Narodom«, da naj bi namreč Goriška posnemala izgled Kranjske ter vzela v zakup pobiranje užitnine. Ako si dobro ogledamo ta nasvet, zapazimo takoj, da je to — sofizem. Dohodki tega zakupa bi se vendar stekali zopet v blagajno dežele in ne bi prišli na korist šolskim okrajem, iz česar moramo sklepati logično, da bi bili z regulacijo plač tam, kjer smo sedaj. In kaj, ako Italijani potem ne bi hoteli privoliti, da dežela prispeva za zboljšanje plač učiteljem, kakor nočejo sedaj v osnutje deželnega šolskega zaloga? Kaj potem?! In najbrže ne bi hoteli, ker so saturirani v šolskem pogledu in si mislijo: mi imamo dovolj, vi pa skrbite za-se kakor veste in znate!!

In tako je to vprašanje pravi circulus vitiosus, kateremu je veliko težje najti rešitev, nego pisati — članke o njem, laskajoče učiteljem.

Slovensko gledališče.

II.

Zakasnili sem s svojimi drugim poročilom o slovenskem gledališču in treba bi bilo preveč prostora, da bi mogel sedaj vsaj na kratko govoriti o vseh igrarjih in predstavah po I. pismu. Zato naj sporočim le kaj glavnega! Tudi zadošča za Vaš list, ako le od časa do časa opozarja svoje velenjene čitatelje na delovanje najodličnejšega slovenskega kulturnega zavoda, za katerega prospeh in napredek se mora zanimati ves naš narod.

Vprizorila so se v poslednjem času zlasti ta-le dela: »Aida« (opera), »Martin Smola« (Burka), »Čarobne gosli« (opereta), »Povratek« (Drama), »Sama mej soboj« (Veseloigra), »Stara pesem« (Dramatična romanca, uglašbil V. Parma), »Ksenija« (Opera V. Parme), »Fedora« (Drama), »Marta« (Opera), »Klarica na vojaških vajah« (Opereta).

Iz naslovov že je očitno, da je repertoire raznovrsten, zanimiv, umetniški in modern. Skrbimo za vse ukuse in za vse razne sloje našega občinstva, in tako mora ostati, ako naj ostane naše gledališče narodno, ne pa privilegij nekaterih... Na to stran ni možno torej prav ničesar očitati intendanci. Vodstvo slovenskega gledališča se mora ozirati skrbno na razmere; gledati mora na splošnost, ne pa le na okuse nekaterikov, ki se morajo žrtvovati še nekaj let.

A tudi gledé igrancev in pevcev se mora priznati, da so za naše razmere in — za naš denar prav dobri ter da zadoščajo popolnoma. Seveda si mora pomagati intendantca z Ne-slovenci, ker, žal, nimamo domačega igralskega naraščaja. Že zadnjič smo konstatirali, da sta novoangaževana Čeha, g. Deyl in g. Houša, prav resna, marljiva ter misleča umetnika, ki sta na čast našemu gledališču. Tudi g. Prejác (Hrvat) postane izvestno dobra sili, ako bode svoje dosedanje sposobnosti še nadalje spopolnjeval ter če bo marljiv v študiranju in proučevanju svojih vlog. Talenta mu ni možno odrekati.

Gospod režiser Inemann je umetnik, ki bi se podal na najodličnejših odrih in mnogostranstvo tega igraleca je naravnost fenomenalna. Kakor Proteus zna spreminjati v vsaki drami svoj značaj, svojo igro in masko, tako, da se nam zdi o sedanjih razmerah g. Inemann nenadomestljiv.

Nò, tudi g. Danilova in g. Verovšek sta prav dobra.

A tudi opera je pridobila letos troje izvrstnih umetnic; primadono, gđe. Stropnicko, altisticeo, gđe. Radkiewicz in koloratursko, gđe. Štastno. Prvi dve sta se odlikovali zlasti v »Aidi«, zadnja pa v »Marti« in »Stari pesmi«.

Gđe. Stropnicka je izborna šolana, elegantna, v svojem nastopu skromna pevka, ki si je pridobila navzlic veliki popularnosti odišle svoje

prednice, gđe. Ševčikove — naglo simpatije občinstva. Njena petje ni močno, — a muzikalno vse-skozi korektno in umetniško; njena igra pa premišljena, njena mimika izrazovita ter vedno primerna. Gđe. Radkiewicz je rodom Poljakinja. Njen alt je najkrasnejši, kar smo jih čuli kdaj v Ljubljani, njena igra pa naravnost mojsterska. Ta veleznamenita pevka je morda najdragocenejša pridobitev!

Gđe. Štastna je izredno simpatična pevka in elegantna igralka. Dasi je še prav mlada, pokazala je tudi v »Kseniji«, in v »Stari pesmi«, in v »Marti«, in v »Klarici«, da je jako nadarjena in misleča umetnica. Ker je gđe. Štastna tudi marljiva in skromna, bode izvestno naglo napredovala ter se dvigala čim višje. — Operno osobje, ki ima mej moškimi solisti same izvrstne sile, tako gg. Raškoviča in Fedezkowskega, ima letos tudi vrle ženske soliste, ki pripomorejo gotovo, da se ugled naše priznane dobre opere še dvigne.

Samo pohvalno se morem izreči o slovenskem repertoarju, o slovenskih igralkah in pevkah. Ako bi tega ne storil, kazal bi le, da ne znam uvaževati razmer, težkoč in ovir, s katerimi se mora boriti naše slabo dotirano gledališče.

Nekaj pa moram vendar-le odločno grajati! In to je malomarnost, apatičnost našega občinstva. Dramatične predstave, dasi so vse prav dobre, so skoraj vedno jako slabo obiskane in tudi opera nima več tistega zvestega in vztrajnega poslušalstva, kakor ga je imela pred leti. Celó opera je o drugi ali tretji predstavi slabo obiskana, da ne govorim o dramatičnih predstavah, ki se sploh ne smejo ponavljati, ker bi bile — prazne.

To dejstvo je sila žalostno. Nemei, ki tvorijo v Ljubljani minimalno manjšino, morejo vzdržati svoje gledališče ter veliko število igrancev in pevcev, Slovenci pa ne morejo napolniti niti dvakrat na teden gledališča! Nemei imajo vsaki teden vsaj 4 predstave, ki so vse dobro obiskane, Slovenci pa ne kažejo niti polovice tiste narodne zavednosti, požrtvovalnosti in niti polovice tistega razumevanja, kakoršno kažejo Nemei!

Kako moremo potem pričakovati, da dobimo kdaj lastno gledališče, lastno dramatično umetnost in krepak umetniški naraščaj?

Oj Ljubljanci, še vedno ste zaspanci, kakoršni ste bili!

Politični pregled.

V TRSTU, dne 23. novembra.

Državni zbor. Omenili smo že na kratko, da je v včerajšnji seji zbornice poslancev posl. Daszynski utemeljeval predlog za obtožbo ministerstva radi proglašenja izjemnega stanja v Galiciji. Daszynski je govoril skoro tri ure. Napadal je silno vladne organe in poljsko plemstvo. Klub Poljakov je imenoval bando parazitov, ki se rede ob žepih kmetov. Namestnik Pininski da je poslal v Novi Sandee rabeljna Seelinger, da bi s tem oplasil ljudstvo. Ministru pravosodja je vskliknil Daszynski: To bi morali videti, gospod minister, kaj delajo vaši državni pravdniki po Galiciji! Na te napade je odgovarjal grof Thun takoj, mene, da je govornik napadal vse institucije, izvzemši jedino le svojo lastno stranko. Minister je trdil, da so bili dani vsi pogoji, kakor jih zahteva zakon, za proglašenje izjemnega stanja. Od 23. maja do konca julija da se je dogodilo v Galiciji 150 plenjenj, in cela vrsta ropov in tatvin. Največ na škodo Židov, a tudi Židi so enakopravni državljani in državi je dolžnost, čuvati vsakogar, naj bode te ali one vere, te ali one narodnosti. Kdor bi hotel zanikovati to načelo, ta bi se videl govorniku, da stoji na niži stopinji kulture. Konečno je zatrdil minister, da se izjemno stanje ni proglašilo kake stranki na ljubo.

Kriza v avstrijskem ministerstvu? Torej je menda vendar res, da imamo parejtelno ministersko krizo. Vojni minister Krieghammer je podal svojo ostavko. Mali vzroki, veliki učinki. Vzrok je pa ta, da se je vojni minister ozirom na znane dogodke na letošnjih kontrolnih shodih postavil na stališče, ki je upravi malenkostno, tesnosrčno in pričujoče o popolnem neumevanju vzbujanja in ustajanja narodnosti v avstrijski državi. Mi smo že dokazali, kako smešno malenkostno je za državo, ako se rezervist oglašja na kontrolnih shodih s »tukaj« ali »hier«, a kako je

hkratu žaljivo za narodnosti, ako se kdo kaznuje radi tega, ker je zaklical »tukaj« na shodu, ki ni prav v nikaki zvezi z vprašanjem jednotnosti v sestavi vojske. To je ravno avstrijska specialiteta, da se naši oblastniki fikejiam, nesrečnim tradicijam in predsodkom na ljubo zadevlejo brez vse potrebe ob narode tam, kjer so isti najbolj občutljivi. Uprav klasičen izgled take avstrijske tesnorsčnosti in — stare šablone za presojanje delovanja narodnostne ideje je podal ravnokar vojni minister Krieghammer, ki daje zapirati one češke medicine, ki so se oglašili z češkim »zde« in ki je izdal strog ukor in odredil kazni stotniku Wiesnerju od 75. pešpolka, ker je le-ta dopuščal na nekaterih kontrolnih shodih, da so se rezervisti oglašali z »zde«. Najlepša pa je ta, da to postopanje ni le žaljivo za narodnosti, ampak niti v soglasju ni z vojaškim pravilnikom, kateri ne določa ničesar o tem, v katerem jeziku da se morajo oglašati rezervisti. Naravno, da je ukaz vojnega ministra izzval hudo ogorčenje zlasti med češkimi poslanci. A dejstvo, da je vojni minister neposredno za onim ukazom podal svojo ostavko, bodi v pouk visokim gospodom, da dandanes treba nekoliko drugače poštovati narodno čutstvosvanje, nego se je v prejšnjih časih in da se ne sme več marsikaj, kar se je smelo nekdanj.

Naslednikom Krieghammerju bode baje korni poveljnik v Budimpešti, pri ne Lobkovic.

Razburjenje v Budimpešti narašča bolj in bolj. Vidi se, da je opozicija mobilizovala ves aparat v parlament in izven parlamenta, da bi o tej priliki strmoglavila grofa Banffyja. V zbornici se je sicer stvar poravnala nekako, ko je opozicija tajila, da bi se bila v prejšnji seji hotela dotakniti časti ministra za domobranbo, Fejervarija, in tudi poslednji je umaknil svoje besede, ki jih je bil zaklical opoziciji v meniju, da se je ista zagrešila na njegovi časti; tem burnejše pa je bilo včeraj po ulicah in na politehniku. Vršili so se spopadi med dijaki in policijisti, in prvi so metali na poslednje kamenje in opeko. Vsega ukupe je policija zaprla nad 200 oseb.

V zbornici italijanski so včeraj padale besede, ki pričajo zopet, da vzlje vsem umetnostim diplomatskim politiki italijanski vendar vedno mislijo na — uravnavo naravnih mej Italije. Kdo ne ve, kaj pomenja to? Kdo ne ve, na čem način naj se bi izvršila ta uravnavo? Sklicujé se na carjev predlog za razoroženje, sta vprašala posl. Socci in Gattorno, da-li so se storili kaki pridržki v imenu pravice naroda do uravnave naravnih mej Italije? Jasno je, da je ta interpelacija naperjena proti naši državi. Minister Canevaro je sicer odgovoril — ker drugače ni mogel —, da se nikakor ne more spuščati v vprašanja o mejah, ki so določene po pogodbah in ki vežejo Italijo z alijranimi in prijateljskimi narodi, ali izreku o pravicah naroda do »naravnih mej« ni oporekal ni z besedo. Posl. Socci je repliciral tako, da njegovih besed ni možno natisniti tu iz ozirov na tiskovni zakon. To povdarja »Piccolo« izrečno. Tu vidimo torej zopet, kako čuti neoficijelna in tudi oficijelna Italija, a kako mora govoriti ta poslednja! A pomisliti treba, da je splošna sodba taka, da bode med Italijo in Francijo doseženi trgovinski dogovor vplival tudi na politiko Italije. Italija gre z Avstrijo le prisiljena po konstelaciji. A čim več prijateljsev bode imela okolo sebe, tem svobodnejše bode kazala svoje želje po — »naravnih mejah«, želje, katerih avstrijska diplomacija nikakor ne sme pustiti iz vida, ako noče, da je italijanska zavrtnost ne prehvapi danes ali jutri. Vsakako pa bi morali naši državniki začeti nekoliko razmišljati, da-li je zavezništvo s takim zaveznikom vredno tolikih žrtv, materijalnih in moralnih kolikor jih doprinaša Avstrija na oltar zveze z Italijo? In ali je ta zveza vredna, da se radi nje tira v jednom delu države politika, vsled katere morajo trpeti škodo tisoči in tisoči lojalnega prebivalstva? Ali je sploh možno, da bi naši državni iz te zveze kdaj došla primerna odškodnina za zgubo, ki jo trpe notranji mir in notranji odnošaji vsled nezadovoljnosti med temi tisoči prebivalstva v teh južnih pokrajinah? To so resna vprašanja, katerih ne bi smeli naši državniki prezirati lahkomisljeno. Mi vsaj menimo, da se je že dovolj grešilo. Videant....!

Domače vesti.

Odbor pol. društva „Edinost“ se je konstituiral nastopno: 1. podpredsednik: dr. Gustav Gregorin, 2. podpredsednik: dr. Otokar Rybář, tajnik: dr. Edvard Slavik, blagajnik: Ante Bogdanović. Nadzorovalni odsek za pol. smer lista »Edinost«: M. Mandić, dr. Otokar Rybář in dr. Gustav Gregorin.

Zajedno se je sklenilo, da bodo odslej odborove seje redno vsaki prvi in tretji petek v mesecu ob 7 in pol uri v navadnih prostorih. Prihodnja seja bode torej v petek dne 2. decembra 1898.

Njeg. ekse. gosp. ministru Kaizlu na znanje! Pišejo nam: Ker je njeg. ekse. g. f. min. Kaizl rekel našem d. ru Gregorinu, da se mu dozdeva neverjetno, kar je čul o poslovanju njemu podrejenih organov, evo mu dokaza:

Nad sv. Ivanom na novi openski cesti je carinski urad, ki ima posla jedino s Slovenci. Po tej cesti, ki vodi mimo rečenega urada, prihajajo naši ljudje s Krasa, z Vipavskega, s Kranjskega in iz gorenje Istre, torej ljudje, na katerih ni ne duha ne sluha o laščini ali o nemščini.

Nadalje stoji ta urad na slovenskih, svetovanskih tleh.

Človek bi torej mislil, da ta urad izdaja take tiskovine, da jih stranke morejo umeti. Pаметen človek bi torej mislil, da so tudi napisi na uradu taki, da so umljivi našim ljudem.

Kaj še! Jedino nemško-laške tiskovine! — In napis? — Jedino laški! — »I. r. ufficio« — je zapisano na tabli.

Človek, ki je prišel od zunaj, bi sodil po napisu in tiskovinah, da smo v Italiji in ne v Avstriji. A povedano bode mimogredé tudi to, da je načelnik dotičnega urada Lah! — Mar nimajo za to službo takih uradnikov, ki bi odgovarjali tudi v jezikovnem pogledu? In vendar pravijo, da živimo v dobi enakopravnosti. Mi, ki smo vedno stali kakor siva obrobna skala, ko so se valovi — Lahov — zaganjali ob naš avstrijski breg, mi moramo požirati še to, da imamo na naših tleh napise alla »ufficio!« Slovenski poslanci, zganite se!

Zabeleženo naj bode! Pišejo nam: Kedo je usmrtil španjskega ministra? Kedo je zabodel francoskega ministra-predsednika? Kedo je bil v zaroti, ki je hotela zavratno umoriti nemškega cesarja? Kedo je umoril nam našo mater, našo preljubljeno cesarico? Kaka je bila kri, ki se je pretakala po žilah teh hudodelcev? Kako je bilo mleko, katero je ta hudodelec sesal v mladosti? Morda slovensko, morda germansko, morda — — —

Te misli so mi rojile po glavi, ko sem izvedel pred kratkim grozen čin, ki je vreden, da ga zabeležim, ki je tako podoben vsem gori navedenim, in ki nam kaže dokaj jasno, v kaki družbi moramo prebivati mi uboga raja tu v Trstu. Torej k stvari!

Na novi openski cesti, nad Sv. Ivanom, ima krčmo naš domačin g. Sancin. Bili so zadnji pustni dnevi. Soba v imenovani krčmi je bila polna gostov domačinov — večina od njih delavcev. Ta soba ima okno na novo opensko cesto. Gosti so bili veseli. Kar se je začel strel. Stoklo je zažvenketalo po tleh. Gostje so se spogledali prestrašeni. Nekateri so planili na pot in kaj so videli? V divjem skoku je drdrala proti Trstu neka kočija. Drugi gosti so planili k oknu. Tu so zapazili, da je krogla iz samokresa pretrgala železno mrežo, razbila steklo, ter zadela v kameniti tlak sobe. — Misli si, dragi čitatelj, grozo, ki je obdajala vseh! — Tisoč sreč je bilo, da krogla ni zadela nikogar.

In kaj je bilo? V gostilni so bili Slovenci — domačini. Mimo se je peljal v kočiji nekdo. Videl je ljudij v sobi, zanašal se je na hitrost konja, potegnil samokres in ga sprožil med ljudstvo, ki mu ni nikdar žalega storilo ničesar. Je bilo-li morda to človeče anarhist? Kaj naj za Boga išče anarhist pri revnih delaveh? — Kake krvi je bilo to človeče?

Ta čin nam dokaj dokazuje jasno, s kakimi ljudmi se moramo baviti. Dokazuje nam dovolj jasno, kakega orožja se poslužujejo naši nasprotniki.

Ko so v Barkovljah naši mladeniči z lastno nevarnostjo rešili iz morja Laha, da se ni zadušil, tedaj so pisali laški listi v zahvalo našim človekoljubnim mladeničem, da so ga naši hoteli utopiti v morju; ko je naš voznik blizo Proseka pobral na voz pobitega kolesarja, tedaj so bili zopet tu

laški listi, ki so pisali v zahvalo našem vozniku, da ga je voznik prevrnil z bičem; ko pa ni mogel slavni »Piccolo« drugega, izmislil se je strašen napad v Rojanu na Lahe.

Gospoda moja! Kedo naj ima o takih razmerah še hladno kri? — Da mora zavreti tudi v nas, ni čudo, a kaj je posledica? — Ježe!

Zato pa se obračam do slavnih oblasti s prošnjo: Znano Vam je, da smo mirne duše. A ne dopuščajte da nas nasprotniki izzivajo do skrajnosti. Ako je prišlo od naše strani do odpora, tedaj vedite, da smo bili prisiljeni braniti se, ko nas niso hoteli braniti drugi, v to poklicani. Njegovi eksee lenei gr. Thunu pa to v album!

Vprašanje do e. kr. davčne administracije v Trstu. Drugo leto teče že, kar so Padričani vložili protest na e. kr. finančno ministerstvo radi kršenja ravnopravnosti od strani podrejenih finančnih organov. Dne 11. maja so bili namreč zavrnili opominske liste v italijanskem jeziku, zahtevaje, naj se jim ti opomini dostavijo v slovenskem jeziku. Zajedno so — kakor rečeno — vložili tudi pritožbo na ministerstvo. Ker pa čujemo, da je dotični protest že došel od ministerstva na e. kr. finančno vodstvo v Trstu, prosimo pojasnila: ali je naša pritožba že rešena ali ne? In če je: zakaj se nam rešitev ne dostavi?

Več Padričanov.

Veliki koncert »Slov. pevskega društva« v Trstu bode torej dne 3. decembra v redutni dvorani glabelišča »Politeama Rossetti«. Na tem koncertu se bodo pele za Trst nove skladbe: Försterjeva »Ljubica«, Volaričeva »Graj-ska hči« (obe za mešani zbor) ter F. S. Vilharjeva »Na vrelu Bosne« za možki zbor in bas solo. Pel se bode veličastveni Vodnikov venec, potem ženski zbor »Plavaj ladija« in duet »Dalmatinski sajkaš«. Vse te točke spremljevanjem orkestra. Zagotovljen je torej izboren užitek. Opozarjamo, da se že prihodnjo nedeljo prično prodajati sedeži in sicer v tiskarni Dolene in v kavarni Commercio. To se naznanja radi tega, da si vsakdo preskrbi o pravem času in da ne bi se poreklo zopet, da ni bilo razglašeno pravočasno. Vabila in program se bodo razpošiljali konec tega tedna.

Našim vinogradnikom. »Kmetijska družba« naznanja vsem svojim členom vinogradnikom, ki žele bilf in kolči ameriških trt iz državne podpore, da se nemudoma oglašijo v družbeni pisarni, ulica Geppa št. 14. ter naznanijo število trt, katerih žele ter podpišejo prošnjo. Vlagati prošnje za to podporo na e. kr. namestništvo je čas skrajno do 15. dec. t. l., torej se treba požuriti. Tudi glede trt, katerih ima družba v svojih trtnicah, treba, da se členi oglase pravočasno.

Knjige sv. Mohorja so prišle in se bodo razdajale vsaki dan od 8. do 9. ure zjutraj, ob nedeljah pa popoldne po blagoslovu od 4. do 5. ure v ulici Poste vecchie šte. 16, II. nadstropje. Vsaki člen naj se podviza in naj pride po knjige čim prej. Ob enem pa naj prinese tudi goldinar seboj za prihodnje leto, ker s tem je prihranjeno poverjeniku obilo časa in truda.

Iz Gradlišča pri Gorici nam pišejo: Dne 20. t. m. nas je obiskal vladni kmetijski zaupni mož, strokovnjak, veleštovani g. Jos. Rubbia. Isti je pregledal nasade ameriških trt v tukajšnji, po trtni uši okuženi katastralni občini. Na podlagi tega pregledovanja, po popoldanski službi božji, je pojasnil vinogradnikom, zbranim v društveni bralni sobi, nedostatke na nasadih, svetoval in priporočal za nasajanje prave, tuk. kraju primerne vrste trt. Še mnogo drugih lepih in koristnih naukov je vsejal med poslušalce ter je v domačem slov. jeziku, razločno, umevno in temeljito razlagal in odgovarjal na stavljen vprašanja. Obžalovati je le, da se je tako pičlo število občinstva udeležilo prekoristnega pouka, a to vsled tega, ker tuk. obč. oblast ni bila obvestila ljudstva poprej o imenovanju in prihodu rečenega gospoda, in se je moral isti sam predstaviti občinstvu kakor tak.

Saj so baje vsa sl. županstva naše deželice dobila obvestilo o imenovanju rečenega gospoda.

Vprašamo: ali ni potrebno, da ljudstvo ve, da se sme obračati do imenovanega, uljudnega in postrežljivega strokovnjaka za svet v dvomljivih stvareh?

Mi vsi, udje bralnega društva in poslušalec, smo hvaležni vis. vladi za potrebno pomoč v tej stvari; g. Rubbija pa še posebe za njegov trud in

prijazno postrežljivost, katero nam je obljubil že v naprej.

Ženske furije. 51letna Marija Silieh in 48 l. Ana Tusar, obe bivačji v ulici Rigutti, sti se bili sprli na ulici. Najdebelejših psovki sti se metali obedve v obraz. Dotlej je bila stvar v veliko zabavo gledajočemu občinstvu, ali ko je Silieh potegnila nož in se je z istim zagnala proti svoji nasprotnici, tako, da jo je ranila na lahko, je postala stvar resna. Na srečo so v isti hip prihiteli redarji, ki so obe nasprotni si stranki odveli na komisariat, kjer so ja vzeli na zapisnik in ja potem izpustili na svobodo.

Ali Tušarica se je hotela maščevati. Popoludne se je oborožila kosom lesa in je čakala pred stanovanjem nasprotnice, kedaj se ista povrne domov. Čim je tem poslednja došla, udarila Tušarica po njej, da je bilo joj. Sosedje so komaj ločili pretepajoči se ženski. Ranjeno Silieh so morali prevesti na zdravniško postajo.

Koledar.

Danes v sredo 23. novembra: Klemen, p. m.; Felicita, muč.
Jutri v četrtek 24. novembra: Janez od križa, spoz.
Solčni: Lunin:
Izhod ob 7. uri 38 min. Izhod ob 1. uri 29 min.
Zahod „ 3. „ 55 „ Zahod „ 2. „ 9 „
Ta je 48. teden. Danes je 326. dan tega leta, imamo torej še 39 dni.

Različne vesti

Novi bankovci bodo neki zelo lepi. Barve bodo svetlo-rožnate, a izgotovijo jih najboljši umetniki. Vnanjost je zelo lepa in tudi ostalim zahtevam se je ugodilo. Vrednost je na dolnji strani označena v jezikih posamičnih dežel. Najprvo v češkem, zatem v poljskem, italijanskem, slovenskem, hrvaškem, rumunskem in konečno cirilico v maloruskem in srbskem jeziku. Konkretno odredbe so bile določene že pred tremi leti vzajemno z ogersko vlado in avstrijsko banko.

Sole v Črni gori. List »Nevesinje« podaja zanimivih podatkov o prosveti v Črni gori. Knez Nikola je storil mnogo za napredovanje narodne omike v Črni gori in tudi narod v Črni gori je umel uvaževati to zavzemanje svojega vladarja za narodno izobrazbo. Vspehi knežev: se morejo imenovati sijajnimi. V Črni gori je sedaj nad 120 državnih šol, tako, da prihaja jedna šola na manj nego 3000 duš. Narod ume veliko idejo svojega vladarja in gleda, da na vsak način nudi svoji deci prilike, da dobijo prvo izobrazbo.

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Pulj 23. Cesar Viljelm in cesarica Avgusta sta dospela danes ob 7. uri 45 min. semkaj na krovu ladije »Hochenzollern«. Pozdravili so ju streli z ladij vojne mornarice, odičenih zastavami. Takoj po prihodu cesarske dvojice so se podali nadvojvoda Karol Štefan z nadvojvodinjo Marijo Terezijo, nadalje poveljnik mornarice, admiral baron Spaun, vladni namestnik grof Goëss in več drugih dostojanstvenikov na ladijo »Hochenzollern«, da so pozdravili nemško cesarsko dvojico.

Praga 23. Stotnik Wiesner, polka št. 75, je kazenskim potem premeščen v polk št. 55, ki biva v Galiciji. (Glej današnjo politično vest »Križa v avstrijskem ministerstvu«. Ured.)

Dunaj 23. Z ozirom na vest o demisiji vojnega ministra Krieghammerja izjavlja »Neues Wiener Tagblatt«, da v dobro poučenih krogih še ni ničesar znano o tej demisiji.

Dunaj 23. Trentinski poslanci so predložili grofu Thunu spomenico, s katero zahtevajo samoupravo za Trentin. Spomenica pravi, da deželni zbor v Inomostu nič ne skrbi za italijanski del dežele.

Budimpešta 23. Vzlic vsem obsežnim odredbam policije, so se danes opoludne vendar zbirale množice, zlasti pred vseučiliščem, kjer je prišlo do spopada med veliko množico in policijo. Poslednja je bila prisiljena rabiti orožje. Bilo je lahko ranjenih na obeh straneh. Glavni kolovodje so bili aretirani. Nekaj opozicijskih poslancev je hotelo posredovati. Napravl se je zopet mir.

Kaneja 23. Utrdbe Izzedin v zalivu Suda so podrli. Morilce, obsojene večeraj v Kandiji, usmrte jutri.

Budimpešta 23. Seja je danes začela mirno. A potem je nastalo veliko razburjenje, ko se je raznesla vest, da je pred tehniko došlo do velikega poboja. Ko pa se je izvedelo, da ni bilo nič posebnega hudega, so se pomirili duhovi in seja se je nadaljevala.

Najnovejša trgovinska vest.

New-York 22. novembra. (Izv. brzjav.)
Pšenica za december 74 1/4, za maj 72. Koruza za december 39 1/4, za maj 40 1/4. Mast 535

ZAHVALA.

Podpisani odbor se toplo zahvaljuje slavnemu »Rojanskemu tamburaškemu zboru« za prijazno sodelovanje o priliki društvenega koncerta 1. t. m. v redutni dvorani. Istotako izreka srčno hvalo slavnemu »Slovanskemu pevskemu društvu«, ki je vedno pripravljeno, ko treba nastopiti v prid naši sveti stvari. Posebno zahvalo pa izreka velecenjenim diletantom. V prvi vrsti gospodu Negodu-tu kakor igralcu in oskrbovalcu neštevilnih priprav za igro. Posebnega priznanja sta vredna g. Nardin in g. Kuret, ki sta tako daleč hodila redno in točno k vajam ter se z vso dušo poprijela naloge svoje. Enako priznanje gre tudi gospodičinam Šmidtovi, Arhovi in gospej A. G., kakor tudi gospodom Vogriču, Čargi, Štoki, Ponikvarju in vsem fantom in dekletom, ki so pripomogli svojim nastopom, da je dosegla igra toli sijajen uspeh.

Konečne hvala vsem, ki so pripomogli na katerikoli način, da je koncert tako ugajal slavnemu občinstvu.

V Trstu, dne 11. novembra 1898.

Odbor
zavoda sv. »Nikolaja«.

Na prodaj ali v najem.

Pri sv. Mariji Magdaleni spodnji [pri pokopališču] proda se ali da se v najem hiša, hlev in več zemljišča.

Pogoji poizvejo se pri lastniku
Franu Bolet-u u Trstu.
ulica Acquedotto št. 38.

Carl Greinitz Neffen,

Na Corsu št. 33.

podružnica Trst.

Piazza della Legna 2.

Železo in razno železno blago na drobno in na debelo.

Priporočajo svojo dobro sortirano zalogo

predmetov za stavbarstvo,
traverze, zaklepe, železo za kovače in facon, stare železnične šine, držaje in ograje, vodnjake, pumpe, železne cevi in take iz vlitiga železa, vse tehnične predmete, popolne naprave kopelji in stranišč, peči in štedilna ognjišča, kuhinjsko, namizno in hišno opravo, železne meble in pred ognjem varne blagajne, nagrobne križe in obrobne ograje, orodja za vsako obrt.

„EDINOST“

Glasilu političnega društva „Edinost“
za Primorsko.

Izhaja v Trstu dvakrat na dan razen nedelj in praznikov.

Zjutranje izdanje izhaja ob 7. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri zvečer. O ponedeljkih in po praznikih izhaja prvo izdanje o 9. uri predpoludne. — Naročnina znaša: Obe izdaji gl. 21.—; samo večerno izdanje gl. 12.—, (poslednje zadostuje za naročnike popolnoma). Posamezne številke stanejo: Zjutranje izdanje 3 kr., večerno 4 kr

V Trstu se razprodaja „Edinost“ po tobakarnah v teh-le ulicah in trgih:

Piazza Caserma št. 2. — Via Molin piccolo št. 8. — Via S. Michele št. 7. — Ponte della Fabra. — Via Rivo št. 30. — Campo Marzio. — Via delle Poste nuove št. 1. — Via Caserma št. 13. — Via Belvedere št. 21. — Via Ghega št. 2. — Volti di Chiozza št. 1. — Via Stadion št. 1. — Via Acquedotto. — Via Istituto št. 18. — Piazza Barriera. — Via S. Lucia. — Piazza Giuseppina.

V okolici se prodaja:

Na Greti pri gosp. Pogorelcu, v Škedenju pri gosp. Antonu Sancin (Drejač) in pri Sv. Ivanu pri gosp. Ani vdovi Gasperšič. — Izven Trsta prodaje se „Edinost“ v Gorici v tobakarni g. Josipa Schwarz v Šolski ulici.

Slovenci! Naročajte, podpirajte in širite med rodoljubi to glasilo tržaških Slovencev, katerega program je v prvi vrsti ohranitev in razvitek milega nam slovenskega naroda na tržaškem ozemlju in bramba nam po zakonu zajamčenih pravic.

Rojaki, uvažujte naše geslo: „V edinosti je moč!“

„Hôtel Nazionale“

v Trstu

v ulici Vienna št. 4.



se nahaja v bližini kolodvora južne železnice, pristanišča, poštnega in brzojavnega urada ter je popolnoma prenovljen. Sobe se oddajajo po 80 kr. in naprej.

Postrežba najtočnejša. Govori se slovenski in hrvaški. Lastnik je dalmatinski Hrvat. Za obilni obisk se priporoča
Josip Nardarevič.

Po vseh tobakarnah

dobite ravno kar izšlo povest

Čuvaj se senjske roke!

Velja 35 nvč.

Prijateljem dobre vinske kapljice pozor!

V gostilni „Konsumnega društva pri sv. Ivanu“ toči se izvrstno vino, in sicer: novi in stari refošk ter belo domače.

Vse po 48 nvč.

Za obilen obisk se priporoča

„Konsumno društvo“ pri sv. Ivanu.